

Arrest

nr. 117 837 van 29 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 24 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 december 2013.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX loco advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt

zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing en het uiten van algemene kritiek en beweringen.

In de mate verzoeker betoogt dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenaken slechts een kort gehoor is waarbij geen tijd is/wordt gegeven om gedetailleerde verklaringen af te leggen, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker er op de Dienst Vreemdelingenaken uitdrukkelijk werd op gewezen dat "bij het invullen van de vragenlijst (...) van" de "asielzoeker verwacht" wordt dat hij "nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom" hij "bij (...) terugkeer problemen vreest of riskeert" en "in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft" (vragenlijst DVZ, p. 1). Verzoekers huidige stelling dat op de Dienst Vreemdelingenaken enkel de directe vluchtaanleiding op een samenvattende manier moet worden vermeld, gaat dan ook niet op. Verzoekers betoog dat "het interview bij de Dienst Vreemdelingenaken slechts een kort gehoor is, waarbij er geen tijd is/wordt gegeven om gedetailleerde verklaringen af te leggen", verklaart, noch rechtvaardigt het op de Dienst Vreemdelingenaken volledig onvermeld laten van het conflict met en klacht tegen Hezbollah aangaande de familiegronden in Nahle en het conflict met de Syrische soldaten, nochtans, in het bijzonder en zeker wat de problemen met Hezbollah omtrent de gronden in Nahle betreft, belangrijke gebeurtenissen in het kader van zijn relaas welke hij pas voor het eerst ter sprake bracht tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal. Evenmin verklaart het waarom hij op de Dienst Vreemdelingenaken aangaf in het dorp Chehabiye, gelegen in het zuiden van Libanon, problemen te hebben gekend met de Hezbollah omwille van het feit dat hij niet van de streek was, doch hij er niet de minste melding maakte van de problemen die hij in dit dorp, zo verklaarde hij nadien en pas voor het eerst op het Commissariaat-generaal, om dezelfde reden ook zou hebben ervaren met mensen van allerlei andere groeperingen, zoals onder andere van de studentengroep "Al Tabiya" en van de beweging "Amal", en hij er daarentegen zelfs expliciet verklaarde, toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, buiten de problemen met Hezbollah geen problemen met anderen/medeburgers te hebben gekend (vragenlijst CGVS 5 april 2011, p. 3).

Deze vaststellingen kunnen niet verklaard worden door de wijze waarop de nota's tijdens het eerste gehoor bij het CGVS werden opgetekend. Immers, tijdens de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenaken is er geen sprake van een aantal essentiële elementen en gegevens die de aanleiding zijn geweest voor verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst in vergelijking met de verklaringen bij het CGVS. Van de asielzoeker wordt niet verwacht dat hij of zij tijdens de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenaken alles in details vermeldt, doch wel dat hij enig licht werpt op de aanleiding van zijn vlucht, inzonderheid de belangrijkste gebeurtenissen en de actoren, wat in casu niet gebeurd is.

Betreffende verzoekers kritiek dat de nota's van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal niet conform het gehoorhandvest (van het Commissariaat-generaal) zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker in wezen geen kritiek heeft op de inhoud van de nota's, met andere woorden hij betwist niet wat er aan de hand van deze nota's in het feitenrelaas van de bestreden beslissing wordt opgetekend. Dit blijkt bovendien uit de vaststelling dat verzoekers feitenrelaas in het verzoekschrift nagenoeg identiek is met het feitenrelaas van de bestreden beslissing.

Verzoeker repte overigens tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal met geen woord over het feit dat dat gehoor door een andere protect officer werd afgenomen dan degene die zijn eerste gehoor had afgenomen. Het feit dat de protection officer in fine van het eerste gehoor, zoals blijkt uit het administratief dossier en het door verzoeker in dit verband als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegd stuk, noteerde dat de verklaringen van verzoeker "betrekkelijk geloofwaardig" overkomen, neemt niet weg en doet niets af aan het feit dat deze (alsnog) van oordeel was dat verder en grondig onderzoek van de asielaanvraag toch nodig/noodzakelijk was en een tweede gehoor aldus vereist.

Verzoekers verklaringen bevatten, zo stelde ook de commissaris-generaal terecht vast, een manifeste tegenstrijdigheid betreffende een klacht die hij al dan niet bij de politie tegen de Hezbollah zou hebben ingediend. Immers, waar verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf nooit een klacht te hebben ingediend tegen de Hezbollah omdat dit toch niets zou uithalen (gehoorverslag 29 juni 2011, p. 4), verklaarde hij nadien in strijd hiermee tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk het volgende: "Het is zo dat ik nadat mijn vader overleden was, ben ik naar de mensen gegaan en iki heb wel tegen de mensen geroepen en ik ben daarna naar de politie gegaan om klacht in te dienen. Dus er was een grote heisa rondom het feit dat ze daar aanwezig waren. Daardoor werd ik toen in Shihabya door de hezbollah beschuldigd van het feit dat ik een spion was, daardoor" (gehoorverslag 2 april 2013, p. 5). Verzoekers huidig betoog dat dit een misverstand is en verkeerdelijk werd genoteerd dat hij klacht zou hebben neergelegd, is niet ernstig. Verzoeker maakte tijdens zijn tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, net zoals hij dat evenmin deed tijdens zijn eerste gehoor aldaar, niet het minste gewag van eventuele vertalings- of tolkenproblemen of andere onregelmatigheden die zich zouden hebben voorgedaan, doch gaf daarentegen aan, op het einde van het gehoor toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, alle vragen en de tolk goed te hebben begrepen (Ibid, p. 12-13). Het is dan ook niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing

plots aan te voeren of te insinueren dat enkele van zijn verklaringen niet of foutief in de gehoorverslagen zouden zijn opgenomen. Verzoeker toont zijn insinuatie op generlei wijze aan.

Waar verzoeker in dit verband, verwijzende naar het als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal, de protection officer verwijt hem niet te hebben gewezen op voormelde, naar zijn mening "vermeende", tegenstrijdigheid, verwijst de Raad naar de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (waarvan artikel 17 §2 te dezen van belang is), waarin het volgende wordt gesteld: "Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). Het koninklijk besluit van 11 juli 2003 voorziet aldus geen sanctie in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Overigens betreft het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal, zoals verzoeker zelf aangeeft, slechts richtlijnen die zo goed en nauwkeurig mogelijk dienen te worden gevolgd en nageleefd, doch geen bindende bepalingen.

Van een persoon die verklaart voor zijn leven te vrezen en de ingrijpende beslissing neemt om zijn land te verlaten, kan en mag redelijkerwijze een gedegen en gedetailleerde kennis van, minstens een grote interesse in zijn vervolgingsproblemen worden verwacht. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Thans in zijn verzoekschrift merkt hij op dat hij "tijdens zijn verklaringen inderdaad geen allusie" maakte "op de problemen die de huisbaas of zijn schoonbroer zouden hebben gekregen, omdat" hij "niet op de hoogte is of zij al dan niet problemen hebben gekend". Uit niets blijkt en verzoeker toont niet in het minst aan, noch maakt hij aannemelijk zich bij hen hierover te hebben geïnformeerd. Evenmin blijkt dat hij navraag zou hebben gedaan, al dan niet persoonlijk bij de persoon in kwestie zelf, of de jongen die destijds bij hem in de supermarkt werkte ook problemen met de Hezbollah kende nadat deze laatsten hem ontvoerden. Zijn nalaten zich over dergelijke belangrijke aspecten met betrekking tot zijn relaas te informeren duidt op een gebrek aan interesse in zijn vervolgingsproblemen welke de ernst alsook de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

De door verzoeker neergelegde medische documenten geven geen uitsluitsel over de specifieke oorzaak van zijn medische problemen en vormen, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, dan ook geen begin van bewijs van de ingeroepen vervolgingsfeiten.

Het feit dat, zo betoogt verzoeker thans in zijn verzoekschrift, de Mukhtar, een familielid van zijn moeder, de documenten (weliswaar) op vraag van zijn familie, doch in zijn officiële hoedanigheid van burgemeester ('Mukhtar') opstelde, neemt niet weg dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals (ook) blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Het louter herhalen van en volharden in zijn/haar asielverklaringen is niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Ofschoon, zo blijkt uit de informatie toegevoegd aan de verweernota, Libanon af te rekenen heeft met gewelddadige aanslagen in voornamelijk de hoofdstad en andere grote steden zoals Tripoli, is de veiligheidssituatie er relatief stabiel en niet van die aard dat er sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Libanon merkt de Raad op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Libanon.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Libanon.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 18 december 2013 opgenomen grond, betoogt de verzoekende partij dat haar tweede gehoor werd afgenomen door een tweede *protection officer* en dat het maar meer dan normaal is dat zij als asielzoeker daar niet zomaar tegen geprotesteerd heeft. De verzoekende partij vervolgt dat haar relaas niet werd getoetst aan objectieve informatie en zij bevestigt dat haar leven in Libanon in gevaar is.

1.4.3. Het betoog dat het maar meer dan normaal is dat zij als asielzoeker niet zomaar geprotesteerd heeft tegen het feit dat het tweede gehoor door een andere *protection officer* werd afgenomen, doet weinig ter zake. Immers, na het eerste gehoor merkte de *protection officer* op dat “KV’s verklaringen betrekkelijk geloofwaardig” waren maar “dat een bijkomend gehoor om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen na te gaan aangewezen lijkt” (eigen onderlijning adm. doss., gehoorverslag 29 juni 2011). Na de vernietiging door de Raad van een eerste beslissing - zonder tweede gehoor – werd verzoekende partij opnieuw gehoord en derhalve in de mogelijkheid gesteld om zijn relaas aannemelijk te maken, waar hij niet in geslaagd is zoals blijkt uit de bestreden beslissing. In de beschikking wordt dienaangaande reeds gesteld dat “De Raad (...) vast(stelt) dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de

stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van de vaststellingen van de bestreden beslissing en het uiten van algemene kritiek en beweringen.” Verzoekende partij betwist dit ter terechtzitting niet.

Verder geeft de verzoekende partij niet aan aan welke objectieve informatie het asielrelaas zou moeten worden getoetst. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak is van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien volstaat het niet om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar moet de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk maken en is hier gebleken dat het asielrelaas ongeloofwaardig is.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Libanon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS